

Γ. Ξ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΙΔΗ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀναμενόμενη

Στὸν Κώστα Στεριόπουλο

Δὲ θὰ τὴ συναντήσεις, ἄδικα ψάχνεις
ἐγὼ ποὺ τὴν ἀναζητῶ, πολὺ πρὶν ἀπ' τὴν «πραγματικὴ»
ξόδεψα τὸ αἷμα μου, τί νύχτες ἐφιαλτικές,
ἔχασα τὴν ἐλευθερία μου
ἦταν μιὰ στήλη ἄλατος, σοῦ λέω,
Φώναξα· τίποτε. Πίσω μου
συνεχίζονταν ἡ καταστροφή
κι' ἡ φωτιὰ κατεβρόχθιζε καὶ τὰ τελευταῖα μου ὄνειρα.

Τώρα εἶμαι ἕνα κάρβουνα σκέτο.
Τί κέρδινα, πές μου;

Τὸ κούτσουρο

Αὐτὸς δὲ θ' ἀνθίζει ποτὲ
(ἀνθίζουν τὰ κούτσουρα;).
ριζωμένος χρόνια στὴν ἴδια τὴ θέση
δὲν τὸν πιάνει ἡ βροχή
δὲν τὸν βλέπει ὁ ἥλιος.

Ὡστόσο πίστευε, πῶς
τὶς νύχτες μετὰ τὸ κατακλυσμὸ
ἀνθιζε, τρομαγμένο λουλούδι.
ἐπάνω στὴν κιβωτὸ τῆς καρδιάς της.

Τὸ πουλί

Ἐρριξε μιὰ τουφεκιὰ
συνέχισε νὰ πυροβολεῖ
γέμιζε τὸ σῶμα του τρύπες
ἦταν ἕνα τόσο δὲ πουλί ποὺ τὸν τυραννοῦσε
σὲ φριχτὸ δάσος κρυμμένο.
Ἀκόμη μιὰ φορὰ μονολόγησε
ὥσπου τὸ πουλί μὲ τὸ δάσος
σ' ἕναν ἄλλον οὐρανὸ κατοικῆσαν.

Ἀπ' αὐτὴς τρύπες τοῦ σώματός του
φαίνεται καθαρὰ ἡ πληγὴ.

Ἡ νεκρὴ

Βέβαια, ἦταν ἀπὸ καιρὸ μιὰ νεκρὴ.
Ὅμως αὐτὴ τὸ ξεχνοῦσε,
σπκώνονταν κάθε τόσο καὶ φώναζε,
φοβόνταν τὴ μοναξιά, ἔλεγε.
Τότε ἔτρεχε νὰ τὴν παρασταθεῖ.
Τὰ μέλη της παγωμένα, τὸν τρόμαζαν.
Ἐπέμεινε ὥστόσο. Δὲν ἤξερε ἂν εἶχε νικήσει.
Τελευταῖα κατέβαινε μιὰ σκιὰ μὲς στὰ μάτια του,
κάτι σὰν καταρράχτης, δὲν ἔβλεπε
τὸν ἄγγιζε ὑπούλα,
ἄκουγε πῶς δούλευε μόνον σὰν ἕνα κουρδισμένο ρολόγι
τίποτε ἄλλο.

Κατόπιν αὐτοῦ σκέπτεται νὰ παραιτηθῆ.